

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 773/2019

11.07.2019. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Вујица Кривокапић, адвокат из ..., против туженог Предузећа ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Лекић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3305/17 од 14.11.2018. године, у седници одржаној 11.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3305/17 од 14.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу П1 7/17 од 04.05.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду од 08.04.2014. године, којим је тужиоцу као запосленом отказан уговор о раду и да се обавезе тужени да га врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 139.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3305/17 од 14.11.2018. године, по одржаној главној расправи, преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду заведено код туженог под бројем .. од 08.04.2014. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и да му накнади парничне трошкове у износу од 116.250,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 87.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка у износу од 96.750,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужилац је поднео одговор на ревизију са предлогом да се иста одбије као неоснована.

Испитујући побијену пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Неосновани су ревизијски наводи да је другостепени суд учинио битну повреду из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, јер је другостепени суд чињенично стање утврдио на основу доказа изведених на главној расправи.

Према утврђеном чињеничном стању у поступку (у расправи) пред другостепеним судом утврђено је да је тужилац био у радном односу код туженог све до 08.04.2014. године, код којег је обављао послове радника производње по основу уговора о раду од 20.02.2012. године, када му је уговор о раду отказан побијеним решењем на основу члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, чланова 44, 45. и 46. Правилника о раду туженог и члана 21. Уговора о раду. Побијеним решењем о отказу, тужиоцу је отказан уговор о раду од 20.02.2012. године, због тога што је својом кривицом учинио повреду радне дисциплине утврђене Уговором о раду и Правилником о раду, односно зато што је његово понашање такво да не може да настави са радом код послодавца. Тужиоцу је стављено на терет да је 28.03.2014. године (у периоду између 6,30 и 7,00 часова) пришао технологу производње ВВ који је обављао послове у погону ... и обратио му се речима: „Знам да ми намешташ да радим на машини, поломићу ти кичму, ја ћу да те бијем после посла, а после ће да те бију други“, па је овим чином лицу који је уједно и предпостављени тужиоцу, упућена претња којом му се угрожава здравље и телесни интегритет. Тужилац је 31.03.2014. године, отворио боловање, а тужени у оспореном решењу о отказу наводи да је након догађаја од 28.03.2014. године, напрасно отворио боловање и да постоји основана сумња да се ради о злоупотреби боловања. Пре доношења решења тужиоцу је достављено писано упозорење од 31.03.2014.године, о разлозима за отказ на које се тужилац писмено изјаснио. Другостепени суд је на главној расправи, извршио суочење између тужиоца и сведока ВВ и поновио саслушање сведока ГГ (координатора људских ресурса, правних и општиг послова) и сведока ДД (директора туженог у спорном периоду) и оценом свих изведених доказа на основу члана 8. ЗПП-а, утврдио да тужиочево понашање према непосредном предпостављеном на дан 28.03.2014.године, није било такво да представља непоштовање радне дисциплине, због чега он не може да настави са радом код туженог. Посебно када се има у виду да је тог дана директор ДД заједно са овлашћеним руководиоцима сектора, одлучио да тај конфликт реши премештањем тужиоца на друго радно место.Првостепени суд је сматрао да у поступцима тужиоца постоји повреда радне дисциплине (на радном месту је упутио претњу непосредно предпостављеном, а затим након упозорења отворио боловање).

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и поништио као незаконито отказно решење туженог. За своју одлуку дао је разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Чланом 179. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом, ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Наиме, отежана комуникација и разилажење у мишљењу у вези обављања посла уобичајени су између запослених у свакој радној средини, па и на релацији надређени-подређени. У ситуацији када није на поуздан начин утврђено да је тужиочево понашање 28.03.2014. године према непосредном претпостављеном ВВ било такво да представља такав акт непоштовања радне дисциплине, због којег не може да настави са радом код туженог, посебно што су тадашњи директор туженог ДД, ГГ, кординатор људских ресурса и ЂЂ руководиоца сектора љуских ресурса одлучили да, настали конфликт реше премештањем тужиоца на друго радно место у погон ..., о чему су сачинили и записник од 28.04.2014. године, не може се сматрати да су се стекли услови за отказ уговора од стране послодавца због повреде радне дисциплине из члана 179. тачка 3. Закона о раду. Зато је правилно донета одлука о реинтеграцији применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Тачно је да се карактеристике понашања запосленог процењују у сваком конкретном случају, али се сви ревизијски наводи своде на погрешно утврђено чињенично стање, из ког разлога се ревизија према члану 407. став 2. ЗПП, не може изјавити.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић